

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Asan/7/2020
Identifikačné číslo spisu: 4016200969
Dátum vydania rozhodnutia: 29. novembra 2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:4016200969.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu: G. J., nar. XX.XX.XXXX, bydliskom R. XXX, XXX XX R. (sťažovateľ), proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra 1, 811 02 Bratislava, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. 2566/2016-2.3, zo dňa 18.02.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/268/2016-148, zo 16. mája 2018, ECLI:SK:KSNR:2018:4016200969.1, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/268/2016-232, zo dňa 15. januára 2020, ECLI:SK:KSNR:2018:4016200969.1, jednomyseľne takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalovanému náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred správnymi orgánmi

1. Okresný úrad Nitra, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie, so sídlom Štefánikova trieda 69, 949 01 Nitra (ďalej aj „správny orgán“), rozhodnutím č. k. OU-NR-OOP3-2015/023311, zo dňa 04.09.2015 (ďalej aj „rozhodnutie správneho orgánu“) nevyhovel návrhu sťažovateľa a nepovolil obnovu právoplatne skončeného priestupkového konania, v ktorom bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchaného priestupku na úseku ochrany a prírody krajiny a bola mu uložená pokuta vo výške 270,- Eur.

2. V rozhodnutí vo veci návrhu na povolenie obnovy konania správny orgán poukázal jednotlivo na ustanovenia § 27 ods. 5, ods. 7 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon o ochrane prírody“), ďalej na Výnos Ministerstva životného prostredia č. 3/2004-5.1, ktorým sa vydáva národný zoznam území európskeho významu, zo dňa 14.07.2004 (ďalej len „Výnos MŽP“), pričom konštatoval, že pozemok parc. č. XXXX/X., ktorý je vo vlastníctve sťažovateľa, je vo Výnose

MŽP zaradený do 2. stupňa ochrany. Konštatoval, že pozemky uvedené na liste vlastníctva č. XXXX boli odčlenené od pôvodnej parcely č. XXXX/X, čo je podľa správneho orgánu doložené aj geometrickými plánmi v roku 2012 a 2013, a z čoho podľa jeho názoru vyplýva, že aj na tieto a aj na ďalšie parcely, ktoré by boli odčlenené od pôvodnej parcely č. XXXX/X, sa vzťahuje 2. stupeň ochrany s platnou územnou ochranou. S poukazom na tieto skutočnosti preto správny orgán ustálil, že neexistuje žiadny hmotnoprávny a ani procesnoprávny dôvod, pre ktorý by bola splnená sťažovateľom uplatnená podmienka na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní).

3. Na základe podaného odvolania sťažovateľom voči rozhodnutiu správneho orgánu žalovaný rozhodnutím, č. 2566/2016-2.3, zo dňa 18.02.2016, zamietol jeho odvolanie a rozhodnutie správneho orgánu potvrdil (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“). V odôvodnení sa žalovaný s odkazom na ustanovenia § 27 ods. 1, ods. 5, ods. 7 zákona o ochrane prírody a § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku stotožnil so závermi, ktoré uviedol vo svojom rozhodnutí správny orgán. Podľa žalovaného súčasťou jednotlivých území európskeho významu sú všetky pozemky, ktorých parcelné čísla sú vo Výnose MŽP uvedené, a to v hraniciach, ktoré tieto pozemky mali v čase, kedy bol tento výnos vydaný. Podľa žalovaného odčlenenie časti parcely z pôvodnej parcely uvedenej vo Výnose MŽP po dátume jeho účinnosti môže mať význam len pre účely katastra nehnuteľností a vecných práv k pozemkom, nie však z hľadiska vymedzenia územia európskeho významu, ktorého hranice možno meniť len na základe novelizácie Výnosu MŽP alebo vydania nového výnosu, ktorým by došlo k určeniu nového zoznamu parciel katastra nehnuteľností. Argumentáciu sťažovateľa o vyčlenení jeho pozemkov z chráneného územia by bolo možné prijať len vtedy, ak by sa uvedené vyčlenenie udialo pred vydaním Výnosu MŽP. V záverečnej časti žalovaný dodal, že stupne ochrany určené vo Výnose MŽP ostávajú v platnosti až dokým nedôjde k vyhláseniu územia za chránené územie podľa § 27 ods. 9 zákona o ochrane prírody. Rovnako to podľa žalovaného platí aj vtedy, ak už uplynula lehota ustanovená zákonom o ochrane prírody na vyhlásenie územia európskeho významu za chránené územie, keďže tento zákon a ani iný všeobecne záväzný právny predpis nespája uplynutie tejto lehoty so zánikom územnej ochrany predmetných lokalít, ktorá vyplýva z § 27 ods. 7, ods. 8 zákona o ochrane prírody. So zreteľom na uvedené závery preto žalovaný dodal, že správny orgán pri vydávaní prvostupňového rozhodnutia náležite zistil a zhodnotil skutkový stav vecí, na ktorý správne použil príslušné ustanovenia zákona o ochrane prírody a Správneho poriadku.

II.

Konanie pred správnym súdom

a) Správna žaloba

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca dňa 03.03.2016 v zákonnej lehote správnu žalobu, o ktorej na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10Nds/5/2017, zo dňa 27.02.2017, rozhodoval Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“). Žalobca v žalobných bodoch namietal, že rozhodnutia vydané správnym orgánom ako aj žalovaným sa opierali o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, pretože podľa listu Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky zo dňa 12.01.2016 sa predmetné pozemky nachádzajú v 1. stupni ochrany. Ďalej sťažovateľ navrhol krajskému súdu, aby vykonal dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku a vyžiadal si od žalovaného administratívny spis týkajúci sa rozhodnutia žalovaného. V žalobnom návrhu sťažovateľ navrhol, aby krajský súd rozhodnutie žalovaného zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobca podaním doručeným na krajský súd dňa 20.05.2016 doplnil svoju správnu žalobu a pripojil k nej jednotlivé prílohy, na ktorých obsah sa v doplnenej žalobe následne odvolával. V tejto súvislosti sťažovateľ komentoval stanovisko obce Chľaba, uvádzal okolnosti ohlásenia svojej drobnej stavby, súčasne poukazoval na skutočnosť, že počas konania vyšli najavo nové skutočnosti súvisiace s označením predmetných pozemkov, ktoré nie sú podľa neho zapísané v katastri nehnuteľností ako chránené. Ďalej sťažovateľ odkazoval na ustanovenia § 27 ods. 5, ods. 7, § 51 ods. 5 zákona o ochrane prírody, pričom súčasne uviedol, že Výnos MŽP je sekundárny právny predpis podriadený zákonu č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon“), ktorý nemá takú právnu silu, aby určoval ochranu nad zákon a tým obmedzoval vlastníctvo podľa Ústavy Slovenskej republiky. Sťažovateľ tiež tvrdil, že zákon o ochrane

prírody nezakazuje vyčlenenie pozemkov zapísaných vo Výnose MŽP . Záverom nastolil polemiku o tom, že ak je možné predmetné pozemky zákonne vyčleniť z Výnosu MŽP, kedy nepodliehajú ochrane 2. stupňa podľa zákona o ochrane prírody, potom súčasne nemôže páchať priestupok.

b) Rozsudok krajského súdu

6. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11S/268/2016-148, zo dňa 16.05.2018, ECLI:SK:KSNR:2018:4016200969.1 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V napadnutom rozsudku krajský súd zdôraznil, že v konaní o povolení obnovy konania nesie dôkazné bremeno vždy navrhovateľ obnovy konania, a to vo vzťahu k dôvodom povolenia obnovy a tiež k včasnosti podania návrhu. Uviedol, že aplikácia dôvodu obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku vyžaduje také poznatky, ktoré správny orgán získal pri dokazovaní a ktoré čiastočne alebo úplne nezodpovedajú skutočnosti, pričom o ich nepravdivosti nikto nevedel. Tento dôvod preto podľa názoru krajského súdu splnený nebol, pretože dôkazy, na ktorých bolo rozhodnutie vydané v pôvodnom priestupkovom konaní vedenom proti sťažovateľovi, sa neukázali ako nepravdivé a nedôveryhodné. Krajský súd preto v tomto kontexte dospel k záveru, že žalovaný postupoval v medziach zákona, keď tvrdenia sťažovateľa v návrhu na povolenie obnovy konania vyhodnotil ako nedostatočné na preukázanie naplnenia dôvodu obnovy konania.

7. Krajský súd ďalej vyhodnotil argumentáciu žalobcu za nesprávnu, pretože vyčlenením časti z pozemku, ktorý ako celok požíva územnú ochranu druhého stupňa, nemôže dôjsť k zníženiu výmery, resp. k zániku chráneného územia. Krajský súd odkázal na predmetný výmer vydaný žalovaným, kedy za chránenú lokalitu bola označená oblasť vo výmere 1 511,17 ha, ktorá požíva druhý stupeň územnej ochrany, pričom je podľa neho logické, že táto výmera musí byť zachovaná i po vyčlenení časti pozemkov, ak nebol predložený zo strany žalobcu iný, ďalší dôkaz, ktorý by preukazoval, že táto výmera by sa mala znížiť. K nedodržaniu lehôt podľa § 27 ods. 9 a § 104 ods. 1 zákona o ochrane prírody krajský súd uviedol, že ich nedodržanie nemá za následok zánik územnej ochrany predmetných lokalít uvedených v predmetnom Výnose MŽP. K jednotlivým doplneniam a rozširovaniu bodov žaloby zo strany žalobcu krajský súd dodal, že s poukazom na nadobudnutie účinnosti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) na tieto doplnenia a rozšírenia neprihliadol a ustálil, že bol viazaný dôvodmi a rozsahom žaloby ku dňu jej podania.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

a) Kasačná sťažnosť

8. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci.

9. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ brojil najmä proti pôvodnému rozhodnutiu o priestupku. Tvrdil, že Výnos MŽP nevymedzuje presne hranice pôvodnej parcely č. XXXX/X, upravuje iba jednu parcelu ako navrhované územie európskeho významu v katastrálnom území obce R.. Túto parcelu však katastrálny zákon nepozná ako chránené územie s vymedzením hraníc. Sťažovateľ tvrdil, že nie je v súlade so žiadnou platnou legislatívou, aby sekundárny právny predpis nariadil podradenosť primárnemu právnemu predpisu, aj keď sa jedná o územnú ochranu. Za výmysel sťažovateľ označil právny záver žalovaného a správneho orgánu, ktorí uviedli, že odčlenenie časti parcely z pozemku uvedeného vo Výnose MŽP nemá vplyv na vymedzenie územia európskeho významu, nakoľko to nevyplýva ani zo zákona o ochrane prírody a ani z katastrálneho zákona.

10. K samotnému napadnutému rozsudku sťažovateľ uviedol, že súd nesprávne vyhodnotil jeho podania po podaní žaloby, ktoré súd vyhodnotil ako jej rozšírenie. Tieto podania mali podľa sťažovateľa poslúžiť súdu za účelom informovania o relevantných skutočnostiach. Sťažovateľ ďalej upriamil pozornosť na to, že na rovnakom chránenom území pôsobí i podnikateľ v oblasti poľnohospodárstva, ktorý v druhom stupni ochrany prírody a krajiny devastuje chránené biotopy, ktorých existencia v súčasnosti vôbec nebola preukázaná, pričom tento podnikateľ nebol postihnutý a jeho činnosť je posudzovaná, ako keby pôsobil v prvom stupni ochrany. Tento argument sa podľa

sťažovateľa týka aj osôb, ktoré vlastnia ďalšie odčlenené parcely, na ktorých sa nachádzajú stavby a neboli rovnako postihnutí. Podľa sťažovateľa sa orgány obce a orgány ochrany prírody sústredili len na jeho osobu a jeho činnosť, pričom v jednom prípade bolo z ich strany vydané povolenie na stavbu oplotenia s odôvodnením, že pozemok, ktorý sa chystal sťažovateľ oplotiť, nachádza v prvom stupni ochrany, pričom ten istý orgán následne v inom rozhodnutí o povolení stavby oplotenia uviedol, že oplotenie bolo vykonané už v druhom stupni ochrany. Týmto sa podľa sťažovateľa súd vôbec nezaoberal, i keď išlo podľa neho o diskrimináciu jeho osoby. Na základe uvedených skutočností v sťažnostnom návrhu sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

b) Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

11. Dňa 21.12.2018 bolo na krajský súd doručené vyjadrenie žalovaného na kasačnú sťažnosť sťažovateľa (ďalej aj „vyjadrenie“). Podľa žalovaného sťažovateľ ani neuviedol, v čom podľa neho spočíva nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu. Napadnutý rozsudok považuje žalovaný za vecne správny a aj náležite odôvodnený. Žalovaný poukázal na uskutočnené pojednávanie na krajskom súde dňa 16.05.2018, na ktorom bola zo strany žalovaného predložená mapa časti navrhovaného územia európskeho významu Dunaj, zabezpečená od Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, z ktorej je podľa žalovaného evidentné, že všetky parcely vo vlastníctve žalobcu, ktorých sa týka prebiehajúce konanie, sú v hraniciach a teda súčasťou navrhovaného územia európskeho významu. Žalovaný opätovne poukázal na skutočnosť, že pôvodné priestupkové konanie voči žalobcovi bolo opätovne preskúmané všetkými stupňami prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá vyhodnotila neopodstatnenosť námietok sťažovateľa voči pôvodným rozhodnutiam orgánov verejnej správy. Žalovaný sa stotožnil so závermi súdu o neprípustnosti dopĺňovania žaloby zo strany sťažovateľa a súčasne odkázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu slovenskej republiky (napr. sp. zn. 2Sžo/95/2007, zo dňa 30.01.2008), týkajúcej sa požiadaviek riadneho odôvodnenia rozsudku súdu a o odpovede súdu len na podstatné otázky nastolené účastníkmi konania. Žalovaný preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Relevantné zákonné ustanovenia

Podľa § 62 ods. 1 písm. e/ Správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Podľa § 63 ods. 1 Správneho poriadku obnovu konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi správny orgán, ktorý vo veci rozhodol v poslednom stupni.

Podľa § 453 ods. 2 Správneho súdneho poriadku kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

V.

Právne závery kasačného súdu

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“), na ktorý prešiel odo dňa 1. augusta 2021 výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol dovtedy príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v spojení s § 11 písm. h/ SSP), preskúmal kasačnú sťažnosť, ktorá bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), za splnenia podmienok povinného zastúpenia podľa § 449 SSP a zároveň obsahovala zákonom stanovené náležitosti (§ 445 SSP), pričom ňou bolo napadnuté rozhodnutie, proti ktorému je jej podanie prípustné (§ 439 ods. 1, ods. 2, ods. 3 SSP). Po neverejnej porade senátu bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) kasačný súd jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

13. Kasačný súd za účelom meritórneho rozhodnutia, či krajský súd vydaním svojho rozsudku porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP), považoval za potrebné najskôr ustáliť skutočný predmet prieskumu v kasačnom konaní.

14. Sťažovateľ bol v administratívnom konaní, ktoré predchádzalo rozhodovaniu správneho orgánu a žalovaného, právoplatne uznaný za vinného zo spáchania priestupku na úseku ochrany prírody a krajiny a bola mu právoplatným rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru opravných prostriedkov, referátu starostlivosti o životné prostredie, č. k. OU-NR-OOP3-2015/001878 (ďalej len „orgán prejednávajúci priestupok“) uložená sankcia (pokuta) vo výške 270,- Eur (ďalej len „rozhodnutie o priestupku“). V tomto rozhodnutí sa orgán prejednávajúci priestupok zaoberal námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa okolností spáchania priestupku, samotného skutku priestupku - výsadby drevín a výstavby oplotenia na pozemku sťažovateľa, zásadou zákazu dvojitého potrestania, svojpomoci podľa § 6 Občianskeho zákonníka a výšky sankcie. Orgán prejednávajúci priestupok sa zoberal tiež námietkami týkajúcimi vyčlenenia parciel a s tým súvisiacimi otázkami ich začlenenia do chráneného územia, kedy uviedol, že aj na vyčlenené parcely na LV č. XXXX, ktoré boli odčlenené od pôvodnej parcely XXXX/X, sa vzťahuje 2. stupeň ochrany s platnou územnou ochranou.

15. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci nepovolenia obnovy pôvodného priestupkového konania z dôvodu podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, poukazuje kasačný súd na doterajšiu judikatúru k ustanoveniam Správneho poriadku o obnove konania (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Sžo/29/2014, zo dňa 29.04.2015), podľa ktorej je obnova konania inštitútom slúžiacim predovšetkým na odstraňovanie skutkových omylov a nedostatkov v skutkovom stave. V konaní o povolenie obnovy sa nepreskúmava zákonnosť právoplatného rozhodnutia z pohľadu aplikácie a výkladu hmotnoprávných ustanovení. Preto kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti týkajúce sa - presného vymedzenia priestupku, zásady zákazu dvojitého postihu, otázky existencie územnej ochrany, zabezpečenia dôkazov (sťažnostný bod 1; str. 6 a 7 kasačnej sťažnosti), námietky aplikácie príslušných zákonných ustanovení a smerníc Rady Európskej únie (sťažnostný bod 2 a 3; str. 8 a 9 kasačnej sťažnosti), námietky voči vyhodnoteniu skutočného stavu veci a vykonanie riadneho dokazovania (sťažnostný bod 4, str. 9 - 10 kasačnej sťažnosti), námietky týkajúce sa otázok odčlenenia parciel z pôvodného pozemku a s tým súvisiaci rozsah územnej ochrany (sťažnostný bod 5, str. 10 -11 kasačnej sťažnosti), námietky týkajúce sa sprístupnených informácií od Štátnej ochrany prírody a ich spochybnenie žalovaným (bod 6 - 7, str. 12 kasačnej sťažnosti) a otázky výmery lokality podľa Výnosu MŽP (bod 8, str. 12 kasačnej sťažnosti) - nie sú pre účely návrhu na povolenie obnovy konania z dôvodu podľa § 62 ods. 1 písm. e/ Správneho poriadku, ktorého sa sťažovateľ dovoľával, právne významnými, pretože nijako nepreukazujú, že by sa na ich základe ukázalo pôvodné rozhodnutie o priestupku ako nepravdivé. Sťažovateľ ich mohol použiť v prípadnej správnej žalobe voči rozhodnutiu o priestupku, ktorú však na správny súd nepodal.

16. Kasačný súd súčasne poznamenáva, že námietky sťažovateľa voči rozsudku krajského súdu poukazujúce na počínanie iných osôb, ktoré podľa sťažovateľa nebolo postihnuté, v dôsledku čoho sa sťažovateľ cíti diskriminovaný, vecne, skutkovo ani právne nesúvisia s rozhodovaním správnych orgánov a následne krajského súdu vo veci sťažovateľovho návrhu na povolenie obnovy konania a preto na ne nebolo možné prihliadnuť.

17. Kasačný súd sa stotožňuje so závermi krajského súdu (body 23 až 26 napadnutého rozsudku), že nedošlo k naplneniu dôvodu na povolenie obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. e/ Správneho poriadku, pretože sám sťažovateľ neuvádzal také skutočnosti, ktoré by adresovali a preukazovali, že dôkazy, na ktorých bolo založené rozhodnutie o priestupku, sa ukázali ako nepravdivé. Kasačný súd týmto vecne nadväzuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok sp. zn. 1Sžd/22/2013, zo dňa 12.08.2014), ktorá potvrdzuje, že v konaní o povolení obnovy konania nesie dôkazné bremeno vždy navrhovateľ a to jednak pokiaľ ide o dôvody povolenia obnovy a jednak aj v súvislosti s preukázaním včasnosti podania návrhu. Nie je povinnosťou správneho orgánu vlastnou iniciatívou zisťovať dôvody pre povolenie obnovy konania - tie má tvrdiť, doložiť a preukázať správne orgánu účastník konania. Správny orgán po podaní návrhu má len posudzovaciu povinnosť, teda preskúmava a hodnotí, či dôvody uvádzané navrhovateľom sú dôvodmi aprobovanými zákonom (Správnym poriadkom) a zároveň, či bol návrh podaný včas.

18. V súvislosti so závermi krajského súdu a s poukazom na zmienenú rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu považuje kasačný súd za potrebné len zvýrazniť, že sťažovateľ ani v správnej žalobe

a ani v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadnu námietku, resp. tvrdenie o tom, že dôkazy, na ktorých podklade rozhodol správny orgán alebo žalovaný, sa neskôr ukázali ako nepravdivé. Správny orgán vecne správne vo svojom rozhodnutí uviedol, že s tvrdeniami sťažovateľa sa už vysporiadal orgán prejednávajúci priestupok, pričom rovnako správne dodal, že pri obsahu tvrdení sťažovateľa neexistuje hmotný alebo procesný dôvod, pre ktorý by bola splnená podmienka obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku.

19. Záverom kasačný súd konštatuje, že v konaní pred ním sťažovateľ neuviedol žiadne právne významné námietky, ktorými by relevantným spôsobom spochybnil správnosť právneho posúdenia veci krajským súdom. Kasačný súd preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol.

20. O nároku na náhradu trov kasačného konania súd rozhodol v súlade s § 467 ods. 1 v spojení § 168 SSP tak, že účastníkom náhradu nepriznal, pretože sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a pre priznanie náhrady trov žalovanému neboli zákonné dôvody (§ 168 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.